

ÖNJURNAL

İÜHF

OKUDUM, ÖĞRENDİM!

30 MART 2026

DOÇ. DR. SELMAN DURSUN'A

“SUÇA SÜRÜKLENEN ÇOCUK”

kavramını, Türkiye'deki durumu ve daha fazlasını sorduk, bize yaptığı değerli açıklamaları sizlerle paylaşmaktan mutluluk duyuyoruz.

Röportaj yazımızda ele aldığımız başlıca konuları dikkatinize sunarız: kavramın ihtivası, akran zorbalığı, nikah masasında işlenen yetişkin suçları, hakimın takdir yetkisi..

Doç. Dr. Selman Dursun
İÜHF CEZA VE CEZA
MÜHAKEMESİ HUKUKU
ABD

ÖNLEMLERİMİZ NE ÖLÇÜDE YETERLİ?

“Testi kırıldıktan sonra çözüm üretmek pek sağlıklı olmayabilir amaç testinin kırılmasını önlemektir ,yani o aşamaya gelmeden önce ona daha fazla yatırım yapmamız gerekir.”

SUÇA SÜRÜKLENEN ÇOCUK KAVRAMINA TÜRK HUKUKUNDAN BAKIŞ:

"Suça sürüklenen çocuk" kavramı, Çocuk Koruma Kanunu'nda düzenlenen ve esasında çocuk mahkemelerinde ve çocuk ağır ceza mahkemelerinde yargılanan veya yargılama sonucunda hakkında güvenlik tedbirine karar verilen çocuklar için öngörölmüş bir terimdir. Ceza muhakemesi hukukunda, suçluluğu kesin hükümle ispat edilinceye kadar herkes suçsuz sayılır; buna masumiyet veya suçsuzluk karinesi denir. Bu nedenle ceza muhakemesinde, dava açılmadan önce soruşturma evresinde ilgili kişi "şüpheli", dava açıldıktan, yani kovuşturma evresine geçildikten sonra ise aynı kişi "sanık" olarak anılır. Ceza muhakemesi süreci sonunda suçluluğu kesin hükümle sabit olan kişi ise "suçlu", "hükümlü" veya "mahküm" sıfatını alır.

Çocuklar bakımından ise şüpheli, sanık veya (güvenlik tedbiri bağlamında) hükümlü tabirleri yerine "suça sürüklenen çocuk" ifadesi ikame edilmiştir.

ÇOCUK KORUMA KANUNU MADDE 3'E GÖRE

Suçta sürüklenen çocuk; "kanunlarda suç olarak tanımlanan bir fiili işlediği iddiasıyla hakkında soruşturma veya kovuşturma yapılan ya da işlediği fiil nedeniyle hakkında güvenlik tedbirine hükmedilen çocuk" şeklinde tanımlanmıştır. Aslında bu kavram, yetişkinlerdeki şüpheli ve sanık kavramlarıyla aynı amaca hizmet etmektedir.

Son dönemlerde bu isimlendirme tartışma konusu olsa da uluslararası literatürde daha nötr kavramların kullanıldığını da görüyoruz. Örneğin, ilgili metinlerde "kanunla ihtilaf halinde olan çocuk" (child in conflict with the law) şeklinde daha yansız bir ifade tercih edilmektedir. Öte yandan Çocuk Koruma Kanunu'nda yargılama sonucunda cezaya mahkûmiyet yerine hakkında "güvenlik tedbiri" yaptırımının uygulanması kararı verilen çocuğa da "suça sürüklenen çocuk" dendiğini görüyoruz. Bu durumda ceza sorumluluğu bulunup da cezaya mahkûm edilen çocuklar bakımından ayrı bir terim bulunmuyor. Dolayısıyla bunlara yetişkinler gibi "hükümlü" veya "suçlu" denilmesi söz konusu. Nitekim Ceza ve Güvenlik Tedbirlerinin İnfazı Hakkında Kanunda "çocuk hükümlü" tabiri kullanılıyor. Bu noktada yargılaması devam eden çocuklar için, "suça sürüklendiğinden şüphelenilen" (soruşturma evresi) ve "suça sürüklendiği sanılan" (kovuşturma evresi) şeklinde de bir öneri tartışılabilir.

SORUMLULUKTAN SÖZ EDİLEBİLİR Mİ?

Bile isteye suç işleyen bir çocuk suça mı sürüklenmiştir yoksa suç için yetiştirilmiş, suçla yaşayan birimi olmuştur?

Türk Ceza Kanunu çocukluğu, yaş küçüklüğü adı altında 0-12, 12-15 ve 15-18 yaş olmak üzere üç kategoriye ayırır ve buna göre ceza veya güvenlik tedbiri sorumluluğunu düzenler. Kanununun 31. maddesi uyarınca 12 yaşını bitirmemiş çocuklar ile 12-15 yaş aralığında olup da işlediği fiilin hukuki anlam ve sonuçlarını algılama veya davranışlarını yönlendirme yeteneği gelişmemiş çocukların, bu manada sizin tabirinizle "bile isteye" suç işlemeleri, teknik ifadeyle haksızlık bilinciyle kusurlu olarak hareket etmeleri söz konusu değildir. Bu nedenle söz konusu çocuklara ceza değil (kusursuz ceza olmaz ilkesi), güvenlik tedbiri yaptırımı uygulanır. 15-18 yaş aralığındaki çocuklar bakımından ise algılama ve irade yeteneği mevcut olmakla birlikte yetişkinlere nazaran azalmış bir yeteneğin mevcut olduğu kabul edildiğinden indirilmiş ceza verilir. Öte yandan 18 yaşından küçük olan herkesin çocuk sayılması, başta tarafı olduğumuz Birleşmiş Milletler Çocuk Hakları Sözleşmesi olmak üzere uluslararası belgelerde ve mevzuatımızda kabul edilen bir durumdur.

"Suça sürüklenen çocuk" derken kastedilen hiçbir sorumluluğu olmaması mı ?

Doç. Dr. Selman Dursun'un yorumu:

Suçta sürüklenen çocuk kavramı esasen yargılamada damgalamayla ölemeye matuf bir kavram. Şüpheli veya sanık deyimleri gibi yargılama sırasında kişinin isnat edilen suçu işleyip işlemediği belli olmadığından, sadece iddiaya veya şüpheye dayanarak yargılanan kişiye suçlu dememek için kullanılıyor. Yargılama sonucunda suçluluğu hakkında kesin bir hüküm verilen kişiye suçlu denir. Belirttiğimiz gibi "suça sürüklenen çocuk" kavramı da esasen soruşturma ve kovuşturma evreleri ile güvenlik tedbirine hükmedilmesine özgü bir kavramdır. Dolayısıyla bu kavramı salt günlük dildeki anlamıyla ele almamak gerekir. Bu ifadeyi günlük dildeki manasıyla aldığımızda çocuğun "hiçbir sorumluluğu olmadığı", yalnızca başkalarının suça sürüklendiği gibi bir algı ortaya çıkabilir ve bu yönüyle eleştiri getirilebilir. Onun yerine dediğimiz gibi başka bir ifade de ikame edilebilir, ayrı bir tartışma konusu ama bu durum doğrudan ceza sorumluluğuyula ilgili bir husus değil. Bununla birlikte kusur yeteneği olmayan çocukların da kendi seçimleri olarak suç işlediğini söylemek mümkün değildir ve bu manada suça sürüklenen ifadesi isabetsiz bir tabir değildir.

Çocukların "suç için yetiştirilmesi veya "suç için kullanılması" hususuna gelince, birçok suç örgütünün, çetelerin veya bazen ailelerin, çocukları suç işlemede araç olarak kullandıkları bir gerçektir. Türk Ceza Kanununda doğrudan bu gibi halleri ölemeye yönelik özel ceza düzenlemeler getirilmiştir. Eğer bir yetişkin (ailesi veya üçüncü bir kişi), çocuğu suç işlemeye azmettirmiş veya kusur yeteneği olmayan çocuğu suçta araç olarak kullanmışsa, suçta iştirak kuralları çerçevesinde azmettiren veya dolaylı fail olarak sorumlu tutulur, hatta bu kişilere suçun cezası sırf bu sebeple ağırlaştırılarak verilir. Türk Ceza Kanunu'nun 37. ve 38. maddelerinde bu durum düzenlenmiştir. Bu hükümlere göre çocukları suçta azmettiren veya suçun işlenişinde araç olarak kullanan kişiler, suçta bizzat işlemleri halinde alacakları cezadan daha fazla bir cezayla karşı karşıyadırlar. Yine Türk Ceza Kanunu'nun 220. maddesinde 2025 yılında yapılan değişiklikle suç örgütlerinin işledikleri suçlarda çocukların araç olarak kullanılması halinde örgüt yöneticilerine verilecek cezanın salt bu nedenle artırılması öngörülmüştür.

"NİKAH MASASINDA YETİŞKİN SUÇ İŞLERKEN ÇOCUK"

Çocuk yaşta evlilikler çeşitli açılardan hâlâ bir tartışma konusu; geçmiş dönemdeki kanunda yaş sınırı daha düşüktü, bu yükseltildi ama toplumun bazı kesimleri hâlâ bu yaş sınırına adapte olmuş değil ya da ona rağmen daha düşük yaşlarda evlilikler görülebiliyor. Hatta bu noktada Ceza Kanunu'nu uygulamakta sorunlar ortaya çıkıyor.

Yaş sınırlarının çatışması ile doğan sorunlar

14 yaşında evlendirilen bir çocuk sonrasında hamile kaldığında bu durum ihbar ediliyor ve ihbar edilen kişi de çocuk olarak "cinsel istismar" suçunun faili olarak hakim karşısına çıkıyor. Bu noktada eşi cezaevine göndermek, eğer aileye destek olacak kişi o eş ise, aile için yeni mağduriyetlere yol açabiliyor. Esasen bu ceza hukukunun sorunu değil, toplumun evlilik yaşını kabulü ile ilgili sosyolojik bir sorundur.

Evlilikle gelen reşitlik, Ayırt etme gücü ve Erginlik kavramı

Kişinin işi 15 18 arasında ise neden ceza indirimi yapıyoruz?

Türk Medeni Kanunu'nu istisnaen 16 yaşını veya 17 yaşını bitirmiş çocukların (küçüklerin) evlendirilmesine izin veriyor. Bunun için kanunda sıkı şartlar öngörölmüş vaziyette. Esasen bu şartlar, onların çocuk sayılmalarından kaynaklanıyor. Bu yaş grubu ceza hukuku açısından üçüncü grup yaş küçüklüğüne (15-18) denk geliyor ve belirttiğimiz gibi bu çocukların azalmış da olsa kusur yeteneği mevcut ve bunlara indirilmiş olsa da ceza yaptırım uygulanıyor. Bu açıdan temelde bu iki statü arasında bir çelişki olmadığı söylenebilir.

Türk Medeni KanÇocuk yaşta da olsa evlilikle birlikte bu kişilerin reşit (ergin) sayılmasının reşit olmaya bağlı başka sonuçları olabilir, örneğin genel kabul göre reşit olmayanla cinsel ilişki suçunun (TCK m. 104) mağduru sayılmayabilirler ancak TCK m.6 ve Çocuk Koruma Kanunu m.3 uyarınca yine de çocuk sayılırlar. Buna karşın Çocuk Hakları Sözleşmesi daha erken yaşta reşit olma halini dışarıda tutuyor. İç hukukumuz bu noktada daha ileri bir standart öngörüyor diyebiliriz.

AKRAN ZORBALIĞI

Günümüzde kanunla ihtilaf halindeki çocuklar bakımından en fazla tartışılan hususların başında akran zorbalığı geliyor. Gerekli müdahale yapılmadığında ilkokuldan hatta anaokulundan başlayan akran zorbalığı; ortaokul, lise ve sonrasında sosyal hayatta da devam edebiliyor. Bu şiddet eğilimi kalıcı bir hal almadan terapi veya tedaviye tabi tutulmalıdır.

SOSYAL MEDYA

SUÇUN ANATOMİSİ: TETİKLEYİCİ FAKTÖRLER VE KIRILMA NOKTALARI

Her suç olayının kendine özgü şartları var ama genel olarak değerlendirirsek ailenin bu noktada önemli olduğunu söylememiz gerekir.

Çocuğun ilk eğitimi, ailede yani onu doğrudan gözlemleyebilecek olan kişiler olarak aile nezdinde başlar. Çocuğun bir şiddet eğilimi veya başka psikolojik sorunları varsa, ilk aşamada ailenin bu noktada inisiyatif alması gerekir. Keza okuldaki rehberlik hizmetleri kapsamında çocuğun arkadaşlarıyla olan ilişkileri ve bu çerçevede öğretmenlerin gözlemleri de büyük önem taşır.

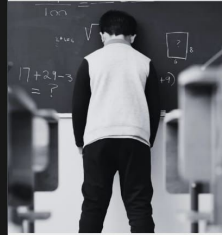
Özellikle "terapi veya tedavi" diyorum, çünkü sadece cezalandırmak tek başına sorunu çözmez, hatta bazen şiddeti kronik hale de getirebilir.

Örneğin, ilkokuldaki küçük bir çocuk bile saldırgan davranışlar sergileyebilir. Bu eğilimi ailesi ve öğretmeni fark edebilir, bu noktada çocuğun psikolojik destek alması sağlanmalıdır. Siz bu çocuğa terapi veya duruma göre tedavi yerine okulda disiplin cezası verir veya okuldan atarsanız, meseleyi çözmüş olmazsınız. Aksine, o kişi şiddete daha fazla yönelebilir ve bu şiddet eğilimi kökleşebilir.

SEBEPLER

VE

SONUÇLAR

Sonuç olarak suçta sürüklenmede veya suçun önlenmesinde, aile, okul, medya veya önleyici kolluk faaliyetleri temel faktörlerdir. Suçun nedenlerine dair mutlak bir genelleme yapılamaz; her suçu ve çocuğu kendi özelinde değerlendirmek gerekir. Ancak suçun kök nedenleri üzerine yoğunlaşılarak bu eksik noktalar giderilebilir.

SORUMLULUK ZİNCİRİ- 'GÖZETİM YÜKÜMLÜLÜĞÜ' SUÇU ÖNLER Mİ?

Aileye biz niye ceza vereceğiz? Eğer zaten çocuğun arkasındaki yetişkinler -aile, sokak çeteleri ya da başka kişiler- çocuğu suça yönlendiriyorlarsa veya örneğin ebeveynler çocuklarının suç işlediklerinin farkındaysalar, çocuklarının birtakım çetelerle birlikte gezdiklerini biliyorlarsa burada zaten genel iştirak kuralları çerçevesinde icrai ya da ihmali davranış üzerinden cezai sorumluluk doğabilir. Bunun için özel bir düzenlemeye gerek yok. Örneğin ebeveyn, çocuğa hırsızlık yaptırıyorsa zaten azmettirme ya da dolaylı faillik sebebiyle ilgili suçtan sorumlu olur. Diğer bir durum, yönlendirme olmasa bile ebeveynin suçun işlendiğini bilmesine rağmen önlememesi durumudur. Bu ihtimalde de ebeveynin sorumluluğu gündeme gelebilir. Çünkü ebeveyn, aile hukuku kuralları uyarınca suçu önleme konusunda garantör (yükümlü) konumundadır. Bu yükümlülüğün kasıtlı olarak ihmal edilmesi halinde ihmali davranışla ilgili suça iştirak edilmiş olacaktır. Taksirli ihmali ise taksirli suçtan sorumluluğa gidilecektir.

Burada asıl tartışılmalı husus ebeveynin çocuğu suç işleyebileceğine veya işlediğine dair bir bilgisinin olmaması hali. Ebeveyn olarak çocuğu o kadar özensiz bir şekilde yetiştiriyorsunuz ve bu bağlamda gözetim yükümlülüğünü yerine getirmiyorsunuz ki, çocuk bu durumdan yararlanarak suç işliyor. Yani gözetim yükümlülüğünü yerine getirseniz, bu durumu engelleyebilirsiniz. Ama gözetim yükümlülüğü yerine getirmediğiniz için çocuk bundan yararlanarak suç işliyor.

GÜNDEMDE OLAN

AİLEYE CEZA VERMEK BİR ÇÖZÜM MÜDÜR?

Doğrudan bu ihtimali düzenlemese de Türk Ceza Kanunu'nda aile hukukundan kaynaklanan yükümlülüğün ihlali (m. 233) diye bir suç var. Buna rağmen yeni bir düzenleme yapmak gerekir mi? Bu durumda aileye ayrıca bir ceza verilmesini veya cezanın ağırlaştırılmasını öngören bir düzenleme düşünülebilir ama ceza hukukunun son çare olması gerektiğini düşünüyorum. Yani aileleri bu şekilde ceza tehdidiyle korkutup ebeveynlik görevlerini dikkatli yapmasına ceza tehdidiyle mi zorlamalıyız yoksa bundan daha farklı şekilde eğitimi gibi faaliyetleri mi önelemeliyiz? Bu noktada kamu spotu şeklinde olabilir ya da halk eğitim merkezlerinde eğitim verilmesi tarzı uygulamalar düşünülebilir.

Doğrudan ceza hukuku araçlarına başvurulması popülizm adına, toplumun duygularını tatmin etme açısından kısa vadede etkili olabilir ama uzun vadede başka sorunlar da doğurabilir. O yüzden bu hususta dikkatli olunması gerektiği kanaatindeyim.

DOÇ. DR. SELMAN DURSUN'A SORDUK

Zorunlu ceza indiriminin hakimın takdirine bırakılması durumunu nasıl değerlendirirsiniz?

Üçüncü grup yaş küçükleri için zorunlu ceza indirimi yerine hâkimin takdirine bırakılmasını önerisini ilk planda makul gözükmekle birlikte bu takdirin kriterleri ne olacak, uygulama birliği nasıl sağlanacak, bu açıdan tereddütle yaklaşılması gerektiği kanaatindeyim. Çünkü hâlihazırda biz bu indirimi niye yapıyoruz? Şu anki indirimin sebebi ne? Kusur yeteneğinin yaş küçüklüğü nedeniyle kanuni bir karine olarak azalmış olduğunu ve çocukların yetişkinler ile eşit seviyede kusur yeteneğine sahip olmadığını kabul ettiğimiz için indirim yapıyoruz (kusurla orantılı ceza ilkesi). Sistem bir bütün olarak düşünülmeli ve kendi içinde tutarlı olmalı ya her olay ve hatta yaş grubu için takdire bırakılması ya da hiç bırakılmaması.

Suçun ağırlığına ya da suçun kamuoyunda oluşturduğu tepkiye göre kusur yeteneğine ilişkin bir meseleyi düzenlemenin teorik esasını açıklamak güçtür. Çünkü burada ceza indirimi için esas olan failin kusurlu davranabilme yeteneğidir.

Bu noktada tümüyle takdire dayalı bir sistem oluşturulmak isteniyorsa, hali hazırdaki 12-15 yaş aralığı yaş küçüklerinde olduğu gibi her olayda kusur yeteneğinin bulunup bulunmadığı araştırılarak sonuca göre hareket edilebilir. Mevcut sistemimizde 0-12 yaş aralığı için de aksi çürütülemeyen bir karine olarak kusur yeteneğinin bulunmadığı kabul ediliyor. Oysa pekâlâ, duruma göre 11 yaşındaki bir çocuğun da ayırt etme yeteneği bulunabilir.

Ancak uluslararası literatürde ceza sorumluluğunun başlangıç yaşı olarak 12 yaşın ve hatta 14 yaşın önerildiğini de hatırlatmak gerekir. Burada tekrar başa dönerek şu soruyu sormamız gerekir. Çocukların suç işlemelerinin sebebi, 15-18 yaş aralığındaki zorunlu ceza indirimi midir ya da bu indirimi takdiri hale getirdiğimizde sorun çözülecek mi? Üzerinde düşünmemiz gereken asıl nokta budur.

Sizce suçta sürüklenen çocukların topluma yeniden kazandırılması için ne yapılmalıdır?

Biliyorsunuz ceza hukuku yaptırımlarının farklı amaçları var. Kusur yeteneği olmayan çocuklar (0-12 ve duruma göre 12-15) için hapis ve adli para cezası yerine güvenlik tedbiri olarak Çocuk Koruma Kanunu'ndaki danışmanlık, eğitim, bakım, sağlık, barınma gibi tedbirler uygulanıyor. Bu tedbirlerin suç işlemek suretiyle tehlike arz eden çocuğun bu tehlikeliliğini gidermeye ne ölçüde hizmet ettiği, kurumsal açıdan yeterli imkânların bulunup bulunmadığı zaman zaman eleştiri konusu olabiliyor.

Ceza yaptırımının kefaret ve genel önleme amaçlarının yanı sıra **en önemli amacı kişinin ıslah edilerek tekrar topluma kazandırılmasıdır**. Suç işleyen ve kusur yeteneği olduğu için ceza yaptırımı uygulanan çocuklar (12-18) için de aynı amaç geçerlidir. Kişinin topluma yeniden kazandırılması için sağlıklı bir şekilde ıslah sisteminin varlığı şarttır. Islah açısından da cezaevlerinin durumu önemlidir. Hâlihazırda gerek yetişkinlerin gerekse çocukların tutuldukları ceza infaz kurumlarında kapasite üstü bir nüfus olduğu biliniyor. Infaz kurumlarındaki bu nüfus yoğunluğunun sağlıklı ıslah için engel oluşturabileceği açıktır.

Suç işleyen çocuklar için yaş durumları en önemli husus eğitimidir. Nitekim İnfaz Kanunu'nda çocuk hükümlüler açısından çocuk ve gençlik kapalı ceza infaz kurumları ile çocuk eğitimevlerinin eğitim ve öğretime dayalı kurumlar olması öngörülmüştür. Çocukların yaşlarına göre eğitim ve öğretimlerini tamamlamaları, duruma göre belirli bir meslek sahibi olabilmelerine yönelik bir eğitim verilmesi önemlidir. İnfazın tamamlanmasından sonra da belki bazı takipler yapılabilir.

Hukuk Fakültesi öğrencileri veya genç hukukçular bu alana nasıl katkı sağlayabilir?

Öğrenci kulüpleri olarak çeşitli faaliyetler yürütülebilir. Mesela konferans, panel, sempozyum gibi akademik etkinlikler düzenleyerek alanında uzman kişileri çağırıp konuşturmak ve böylece bilgilenebilir. Çünkü hukuk fakültesi mezunu olan kişiler ileride avukat, hâkim, savcı olarak bir şekilde suçta sürüklenen çocuklarla muhatap olacaklar. Çocuk mahkemelerinde veya savcılığın çocuk bürolarında çalışacaklar ya da belki bu kurumların yönetiminde yer alacaklar. O bakımdan belki geleceğe hazırlık olarak bu konuda öğrenci kulüpleri etkinlikler düzenleyebilir. Yine farklı bir faaliyet olarak çocuk cezaevleri ve eğitimevlerine ziyaret düzenlemek önemli bir tecrübe kaynağı olabilir. Anket çalışmaları veya söyleşiler yapmak ya da çocuklara yönelik küçük çaplı sosyal sorumluluk projeleri yapılabilir. Bu noktada edindiğiniz bilgileri çevrenizle ya da ailenizle paylaşmanız da önemlidir.

Son olarak eklemek istediğiniz bir şey var mıdır?

Toplumsal birçok meselede olduğu gibi suça sürüklenen çocuklar sorununda da ceza hukukunu son çare olarak düşünmek lazım. Ne kadar az ceza, keza ne kadar az cezaevi nüfusu varsa o kadar başarılı bir toplumsal düzen vardır. Suç işleyen insanları yakalayıp cezalandırmak, ilk planda biz şu kadar kişiyi yakalayıp cezaevine gönderdik, suçlulukla mücadele ediyoruz gibi okunduğunda bir başarı olarak görünebilir ama başka bir okuma olarak ise aynı oranda ülkede suçun işlendiğini, suçun önlenemediğini de gösterir. Oysa Devletin ya da toplumun öncelikli hedefi suçun işlenmesini önlemek olmalıdır. Kuşkusuz suç işleyenlerin cezalandırılması da önlemeye hizmet edecektir ancak bu hem sınırlı bir etkiye sahiptir hem de her açıdan maliyeti daha yüksek bir süreçtir.

Dolayısıyla odak noktamız deyim yerindeyse testinin kırılmasını önlemek olmalıdır. Yani toplumsal düzene ilişkin kuralların ihlalini ceza hukuku yaptırımlarıyla önleme aşamasına gelmeden önce önleyici kolluk bağlamında diğer hukuki araçlar, hatta hukuki çarelerden önce diğer disiplinlerin yardımından yararlanma üzerinde düşünmemiz, buna daha fazla yatırım yapmamız lazım.

Çocuklar bu açıdan çok daha hassas bir grubu oluşturuyor. Zira küçük yaşta insanlar çok daha kolay ve daha fazla hata yapabilir. O yüzden onları hemen damgalamamız gerekiyor, o nedenle kullanacağımız kavramlar dahi önemli. Dolayısıyla genç yaştaki insanlara hatalarını telafi etme noktasında daha fazla şans tanımamız lazım. Yine bu sebeple çocukları mutlaka yetişkinlerden farklı bir muameleye tabi tutmalıyız. Hem yargılamada hem yaptırımın miktarında hem de infaz aşamasında onların yetişkinlerle bir tutulmaması gerekir. Nitekim çocuk haklarına dair sözleşmeler ve ilgili diğer metinlerdeki temel anlayış budur: Çocuklara farklı bir muamele. Çünkü çocuklar ve gençler geleceğimizdir; genç nüfus, ülkelerin en önemli gücü ve potansiyelidir.

ROPÖRTAJ KÜNYESİ

Yazım Editörleri;

Ayhan Sarıca
Nisanur Karayemiş

Görsel Editörleri;

Ayşe Selma Güneş
Nisanur Karayemiş

30 Nisan 2026

İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi
Öncü Hukukçular Kulübü

ÖnJurnal